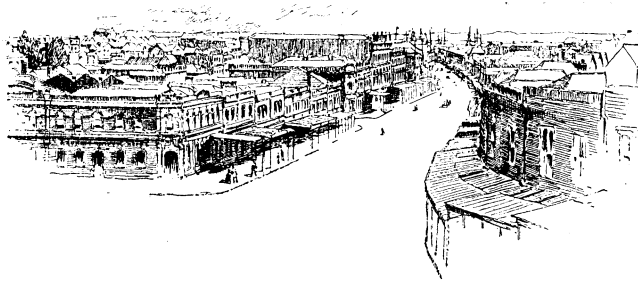

vigationskamrater — världen är bra liten ändå! Jag började tala svenska till honom, men ehuru han naturligtvis förstod varje ord, svarade han dock på engelska. Han påstod »att orden stockade sig i strupen» på honom, då han skulle försöka tala modersmålet; han *kunde ej* och *ville ej* heller, och han skydde landsmän, som kommo i hans väg. Längre fick jag honom icke. Han var envis som en boricka, och jag bytte om samtalsämne.

»Är *gumdigging* (hartsgrävning) en lönande sysselsättning?» interPELLERADE jag.

»Well, det beror på omständigheterna», svarade Charley (som vi härefter skola kalla honom). »Chanserna variera i

Ett stycke Auckland, 1884.

hartsgräveriet ungefär som i guldgräveriet. Betingelserna för att kunna hålla ut, liksom ock livet ute på fälten äro i det närmaste desamma. Tur spelar en stor roll i båda, och tålamod och envishet äro goda egenskaper att äga för båda slagen 'diggers', med dem kan man *tilltvinga sig turen*. Men det finns även något, som vi kalla '*science*' och består i ögats vana att kunna göra noggranna iakttagelser, som sammanställda på olika sätt och under olika förhållanden bilda teorier av ganska tillförlitlig art. Sitter man så inne med samtliga dessa egenskaper, kan man anse sig 'såvis' — såframt man förstår att sköta pengar.»

Samtalet fortsatte i ett par timmar, och då jag skildes från